

UKRADLI MI NOS MEZI OÄŒEIMA

ÄšterÄ½, 18 zÄ½Ä™Ä- 2007

Jsem zásadním odpÄrcem nákupÄ v supermarketech. AÄ¾ pouze krajní nouze mÄ v mých Äedesáti letech pÄinutila protlaÄit chrastící drátÄný vozík do prostor pro mÄ zcela neprobádaných. Ä½ena Pavla musela k vnouÄkovi do Ä já mÄl hlad. SnaÄ¾il jsem se v tom bludiÄt pÄeplnÄných a jeÄt pÄeplnÄných Äich reagÄ nezab takÄ¾e jsem v tom zmatku, jenÄ¾ dÄsil moji dÄtskou duÄ, nechal v nákupním vozíku na pár vteÄin svoji penÄÄ¾e vÄemi doklady.

NevymýÄlím si, za deset, moÄ¾ná dvacet vteÄin, urÄite to nebylo víc, jsem se otoÄil a portmonka byla pryÄ. S k od bytu, obÄankou, cestovním pasem, slevovou kartou pro nákup v Kodaku, s kartou pojiÄovny, jízdenkami DPMO a se tÄemi tisídkami, které mi nechala moje laskavá paní na útratu. NaÄtÄstí to jeÄt nebyla eura, ale Äeské koruny a díky Bohu jsem ani kreditku nikdy nevlastnil, stejnÄ jako ÄidiÄské oprávnÄní. I tak to bylo Äkody a hrozivých pÄedstav, jak se potím v dlouhých frontách na obecním úÄadu, jelikoÄ¾ mÄ Äekal let do dalekého zahraniÄí. Ohlásil jsem ztrátu ochrany, ta zavolala policii a ti se mnou úprkem odjeli k mému bytu. NaÄtÄstí jsme tam byli dÄív, neÄ¾ zlodÄji. Byl jsem otrávený a bez chuti do Äivota. Pak mi na státní linku zadrnÄel telefon: "Milý pánko, naÄel som v PorubÄ ve ÄkarpÄ vaÄeni penÄÄ¾enku. Je ale doÄista prázdná. Prachy fuÄ, jenom vaÄ telefonní Äiselko, obÄanka, pasport a nÄjaké kartiÄky. Já vám to pÄivezu..." lamentoval hlas v telefonu. "ChtÄ bych ale nálezné... PÄt stovek..." Tak jsem vyplatil dalÄich 500 KÄ svému spoluobÄanovi, který se aÄ¾ pÄíliÄsc nápadnÄ podobal osobám, o jejichÄ barvÄ pleti nám ochránci lidských práv zakazují mluvit nahlas a pÄíkazují, abychom je pÄinejhorÄím nazývali nepÄizpÄsobivými lidmi. "Ty by sis nechal ukrást i nos mezi oÄima!" pokývala mnou moje Äena Pavla, když se vrátila domÄ. "JeÄt Ä¾e nám nevykradli celý byt..." A mÄla pravdu. Od té doby obchodním centrá m vyhýbám, jako Äert kÄiÄ¾i. BÄetislav OlÄer